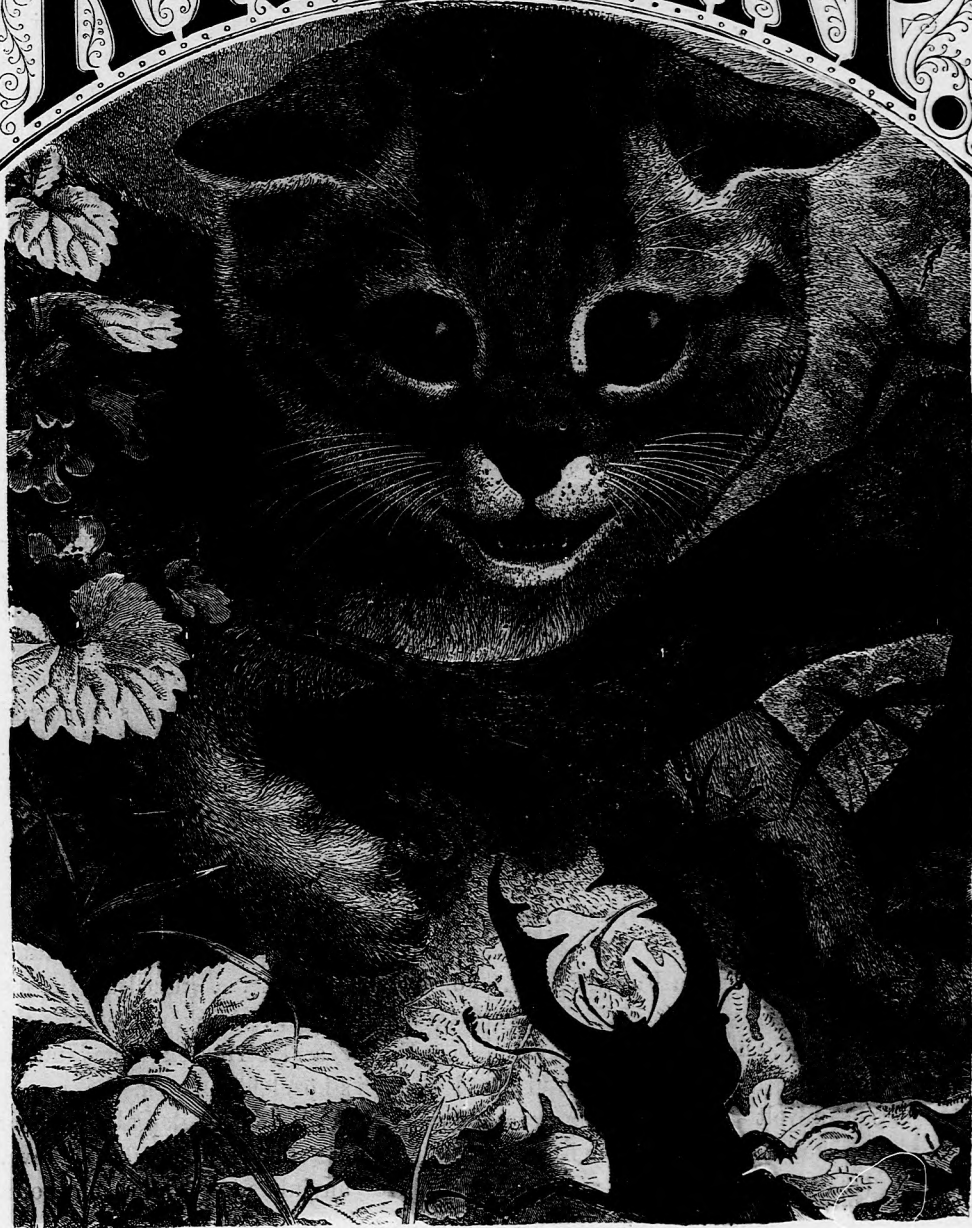

KIS HÍR

MACSKA-SOKADALOM. I. Vadász-czicza. (Lásd a 255. lapon.)

16. szám. — 1878.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XV. kötet.

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

EGINDULTAK, de még félig sem jutottak föl a nyikorgó, roskadozó falépcsőn, midőn a padlásajtóból hirtelen egy tüzes villogó szemü, ijesztően vijjogó valami nekik rohant, de oly vilám-sebességgel, hogy nem is tudták, mi történik velök, csak azon vették észre magukat, hogy ijedtökben legurulnak a lépcsőn s aztán szaladnak hanyatthomlok kifelé. Egyszerre aztán Béla megszólalt:

— Álljunk meg! . . . Ugyan gyönyörű vitézek vagyunk! Csakugyan megijedtünk a vén bagolytól!

— Az ám . . . csakugyan . . . hiszen az csak a bagoly volt! Menjünk vissza!

Visszafordultak, de alig jutottak a kapuhoz, már ismét kevésbe mult, hogy megint vitézül meg nem futottak. De most nem a bagolytól, hanem egy embertől, aki vigyorgó arcczal állott ott a kapuban és így szólt hozzájuk:

— Csak tessék visszatérni, ifiuracskaím . . . nincs semmi baj. Én voltam fent a padláson, hogy ezeket a kicsi baglyocskákat kiszedjem . . . az öreget nem bítam megfogni, elröppent s attól ijedtek meg annyira az ifurak, hehehe!

— Nini, hiszen ez a Fusski Miska, szólt Zsiga.

— A bizony, én vagyok, nagyon örvendek, hogy még reám ismert Zsiga urfi. Már rég nem volt szerencsém; nagyon fontos okom volt, hogy nem voltam itthon.

Ez csakugyan igaz is volt: Fusski Miska már két esztendeje nem volt ott-

hon, abból az igen fontos okból, mert be volt csukva a »dolgozóházból.« Csak épen néhány napja szabadult ki.

Ki volt Fusski Miska? mindjárt megmondom, ámbár azt hiszem, Miska barátunk nem nagyon szereti, ha valahol nagyon megismerik. Mert Fusski Miska bizony nem valami derék legény volt s már kicsiny korától annyi bánatot okozott szegény özvegy anyjának, hogy ez végre belehalt. Ahol valami gonosz csiny történt a vidéken, Miska keze bizonyosan benne volt s ezért már többször el volt ítélve. Csufneve is ezért ragadt reá, mert a pandurok folyton üldözték s ha ezek közeledtek, Miska czimborái sietve figyelmeztették: »Fuss ki, Miska!« — Még fiatal ember volt, de semmiképp sem lehetett rábírní, hogy valami becsületes munkával keresse kenyerét; ha nem követhetett el valami gonoszságot, hát csavargott czél nélkül és mindig holmi haszontalan-ságokon törte a fejét. Természetes, hogy nem is szerették a faluban s mindenki igyekezett, hogy távol tartsa őt a házától.

Most tehát már érthetitek, hogy mikor a csöndes, komoly Béla megtudta, kivel állnak szemben, megfordult és hívta testvéreit, hogy menjenek haza. De ugyanekkor Miska megszólalt:

— Ne siessenek ifiuracskaím, mutatok valami szépet . . . kiszedtem a kis bagolyfókokat . . . nézzék, milyen szépek!

Ennek a kisértésnek nem tudtak ellenállani s közelebb mentek. Csakugyan ott volt a Fusski Miska kalapjában három tollatlan, tehetetlen kis bagolyka, sipogva, vergődve anyjuk után, kitől elrabolta őket az a durva ficzkó.

— Ugy-e szépek? szólt Miska. Majd fölnevelem őket s aztán eladom. Ismerek ifurakat, akik szeretnek ilyen madarakat tartani. Tudom, az ifuraknak is vannak efféle állatkáik.

— Nincs bizony nekünk még csak egy jóra való kutyánk sem, szólt Andor.

— Nincs? Az bizony kár! De kivált ami a kutyát illeti, tudok ám én egy gyönyörű kutyát . . . igazi nemesvérű állat . . . ez aztán illenék ilyen uri házhoz . . .

— Oh, nincs rá szükségünk. Ha kellene, szerezne édes apánk, szólt Béla, ki már megelégedte a társalgást Miskával.

— No persze, ha a nagyságos ur nem akarja, akkor nem lehet; mert bizony a szép kutyát nem adják ingyen.

Zsiga, kinek zsebében volt a keresztapjától kapott pénz, hetykén felelé:

— Megvenni én is megvehetném.

— Oh, elhiszem, szólt a ravasz csavargó, ki Zsiga hetyke szavaiból rögtön kitalálta, hogy pénz van a fiunál. — Tudom én, hogy Zsiga urfi már nem afféle kis fiu, hogy már tehet kedve szerint s módja is van hozzá. Persze, meg is illeti már.

Zsigának nagyon tetszett a ravasz kópé hizelkedése, de Béla annál kevésbé szerette s hazafelé indulva, mondá:

— Zsiga, Andor, jertek már! Ideje hazamennünk.

— Igen, megyünk már, megyünk!

Béla megindult, de Zsiga és Andor nem követték, mert Fusski Miska éppen akkor így szólt tovább:

— Nem azért mondom, mintha kinalgatni akarnám . . . nem biz én . . . tudom, hogy az ilyen ifurak látnak elég szé-

pet . . . de mégis csak azt mondom, hogy meg nem bánnák, ha látnák azt a gyönyörű kutyát. Igazi angol fajta . . . aki látta, mind bámulta.

— Jertek már! kiáltá Béla.

— Megyünk már, megyünk, szólt Zsiga s aztán ismét a csavargóhoz fordult: de hát hol lehet látni azt a híres állatot?

— Hja, az nem oly könnyű dolog, mert nem az enyém, hanem egy barátomé. De tudja mit, ifuracskám? Majd én megkérem barátomat, engedje, hogy a kutyát idehozzam. Holnap éppen ilyen időtájban itt leszek vele.

— Jól van, szólt Zsiga, majd igyekszem, hogy én idejöhessek.

Béla ekkor már oly türelmetlenül hívogatta őket, hogy végre mégis csak megindultak hazafelé. Utközben így szólt Béla:

— Bizony kár volt azt mondanod, Zsiga, hogy holnap eljössz ide. Azt hiszem, legjobb lesz, ha többé szóba sem állunk ezzel az emberrel; apácska sem igen szeretné, ha ilyen pajtásunk volna. Hallottam hírét, — nem valami becsületes ficzkó, mondhatom.

— No bizony, szólt Andor felpattanva, nem látom át, mit árthatna az, ha beszélgetünk vele?

— Aztán még kérdés, tevé hozzá Zsiga, igaz-e mind, amit róla beszélnek? Én legalább azt láttam, hogy igen szives és illedelmes hangon beszélt; tudja, mi a tisztesség.

— Az ám . . . jött volna csak valami pandurféle ember erre, majd megláttad volna, milyen tisztességes ember ez!

Zsiga és Andor boszusan elfordultak s Béla egymaga ment elől. Andor rövid szünet után halkán kérdé:

— Mit gondolsz, Zsiga . . . elmenjünk holnap a malomhoz a kutyát meg nézni? Talán mégis igaza van Bélának . . .

— Tégy, amit akarsz, de én bizonyosan elmegeyek. Ugyan szép dolog volna, ha Béla szabná meg nekem, mit tegyek! Abból semmi sem lesz, én nem engedem megrontani mulatságomat.

— Hm . . . én is szeretnék elmenni! Andor zavarban volt. Habár hirtelen föl pattant, ha valaki ellenkezett vele, de hamar le is csillapult s ha valaki okosan beszélt vele, nem makacskodott. Most is belátta, hogy Bélának igaza van; de másrészt nagyon szerette volna látni azt a híres szép kutyát és Zsigának igazat kellett adnia, hogy hiszen atyjuk nem tiltotta meg ezt a dolgot, nem is tud róla semmit; aztán nincs is semmi rossz az egész dologban.

— Egyébiránt, szólt Zsiga, én nem akarlak rábeszélni; aki fél, maradjon otthon. Én nem vagyok olyan gyáva, mint Béla.

Zsiga ezzel elevenére tapintott Andornak. Akármint inkább eltört volna, de azt nem, hogy gyávanak látszassék. Most már tehát csak azért is elhatározta, hogy ő is elmege holnap a malomba.

El is mentek csakugyan mindketten és Fusski Miskát már ott találták. Bizalmasan mosolygott feléjük s így szólt:

— Barátom megengedte, hogy elhozam kutyáját. Ime, nézzék.

Ott volt csakugyan a kutya a sarokban, erősen odalánczolva egy czövekhez. Andor, amint rápillantott, őszintén fölkiáltott:

— Micsoda, ez az a híres szép kutya? Hiszen ez egy förtelmes vadállat! Nekem ugyan nem kellene.

Az bizonyos, hogy szép nem volt, mert szelindek volt, hasadt orru, kiálló fogu, villogó, haragos tekintetü; amint az idegeneket megpillantá, mérgesen kezdett morogni s rángatta a lánczot, hogy elszabadulhasson és reájok rohanjon, ami szerencsére nem sikerült. Őszintén megvallva, Zsiga maga is olyanfélét gondolt, hogy ez bizony csuf állat; de félt, hogy ezzel elárulja, hogy nem ért a dologhoz; mert hátha ez valami ritka fajta kutya és épen ilyennek kell lennie. Zsiga tehát jó ideig nagy komolysággal nézzegette, aztán roppant müértőleg mondá:

— Igen, ez szép állat, igazi tiszta faj.

— Ugy-e? Oh, tudom én, hogy Zsiga urfi érti ám a dolgot, jobban mint akárki. Azért is hoztam el megmutatni. Persze, aki nem ért hozzá, az azt mondja, hogy csuf állat és nem adná érte öt garast sem. De aki tudja, mi a szép, az szívesen megvenné, — no persze, csak ha pénze van; mert pénze nincs ám mindenkinek az effélére, még olyannak sem, aki különben kényes urfinak látszik.

— Már akár szép, akár nem szép, nekem bizony nem tetszik és én csakugyan nem adnék érte egy fillért sem, jegyzé meg Andor. Sőt ha ingyen ideadnák, még akkor is elkergetném.

(Folytatása következik.)

Mi leá
fiu a f
ama k
fiukna
kánk

kivel
udvar
F
vendé
dég,
Legna
nak, m
apács
vacsor
már le
néni r

EGY BECSÜLETES KIS EMBER.

— Kicsike kis történet. —

ÉGYEN voltunk testvérek, két fiu, két leány s boldog egyetértésben éltünk, mint jó testvérekhez illik.

Mi leányok voltunk a nagyobbak, a két fiu a fiatalabb. Béla már-már közel járt ama korhoz, midőn iskolába kell járni a fiuknak, de mert kissé gyenge volt, apácskánk még nem eresztette az iskolába,

csak otthon tanulgatott, még pedig szorgalmasan s már roppant tudós volt a kis Andorka szemében, aki épen négy éveske mult s a könyvet még csak arra valónak tartotta, hogy a tarka képeket nézegesse benne.

Andorka volt mindnyájunk kedvence, mert vidám, engedelmes, szép kis fiucska volt, kit lehetetlen volt nem szeretni. Ő is szeretett mindnyájunkat, de mégis leginkább testvérbátyját, Bélát,

A BECSÜLETES KIS EMBER ÁLMA.

kivel együtt játszogatót a kertben és udvaron.

Egy napon nagy öröm volt a házban, vendég érkezett, még pedig kedves vendég, a jó Ilka néni, mamánk testvére. Legnagyobb öröme volt pedig a két fiunak, mert kivételképen engedélyt kaptak apácskától, hogy ők is jelen lehessenek a vacsoránál, míg máskor ilyen késő este már le kellett feküdniök. Andorka épen a néni mellett kapott helyet s olyan illedel-

mesen viselte magát, hogy akármelyik nagy fiunak becsületére vált volna. Pedig tulajdonképen unatkozhatott, mert sokkal érdekesebb társalgás folyt, hogysen a kicsi fiucskával valaki sokat foglalkozhatott volna. Neki azonban elég volt az, hogy a néni mellett ülhetett.

Ilka néni észrevette, hogy az ilyen vacsora nem igen lehet mulatságos Andorkának s időtöltéül egy jókora darab cukorsüteményt vett ki az asztalon levő

üvegtáliból és Andorkának adta. Nem igen vette észre valaki; s haészre vette is, nem gondolt tovább reá, mert apácska épen valami vig dolgot beszélt el. A néni nem igen ügyelt többé reá s nem vette észre, hogy Andorka a süteményt nem ette meg, hanem ott tartogatja kezében az asztal alatt.

Pedig Andorka ugyancsak szerette ám a jó süteményt. Miért nem ette meg tehát? Azért, mert látta, hogy Béla nem kapott; már pedig Andorka azt hitte, hogy amiből ő kap, abból Bélának is kell kapnia.

A társalgás tovább folyt s egy idő múlva mamánk így szólt:

— Andorkám, kell ebből a süteményből? Ime, fogd, — s feléje nyújtott egy darabot.

Andorka elvehette és meg is ehette volna, — senkinek nem jutott volna eszébe, hogy már kapott egyet. De a becsületes fiucska, fölmutatva a rég kezében levő süteményt, így szólt:

— Köszönöm, mamácska, nekem már van; de Bélának nincs!

Mindnyájunkat meghatott a kis fiu jó szive s mamánk megcsókolva Andorkát, mondá:

— Becsületes fiucska vagy!

A néni is megcsókolta a jó fiut, aztán így szólt:

— Ez nagyon emlékeztet egy kis eseményre, mely e napokban történt velem, mielőtt Budapestről elutaztam.

— Mi volt az? Mondja el néni!

Mindnyájan nagyon szerettünk történetkéket hallani s addig ostromoltuk a nénit, mig végre így szólt:

— Jól van, elmondom, ámbár nem valami rendkívüli történet; igen egyszerű eset volt, de mégis nagyon meghatott. Minap egy ismerősömmel mentem az utcán, épen nagy eső után. Hideg északi szél fujt, siettem haza, de egyszerre akaratlanul meg kellett állanom, mert megpillantottam valamit, vagyis inkább valakit: egy sápadt, beteges, sánta fiúcskát, aki az utca tulsó oldaláról sáron-vizen gyorsan átgázolt, nem igen féltve cipőjét, — mert hát mezitláb volt, ruhácskája pedig olyan ócska és szegényes, hogy annak bizony már a sár sem igen ártott. Mezitlábás szegény gyermeket látni nem valami ritkaság Budapesten, mert az olyan nagy városban igen sok ám a szegény ember; de ezt a kis fiut mégis különösen megsajnáltam, mert láttam, hogy különben is beteg és szenved.

A kis fiu nem igen vette észre, hogy reá nézek; megállt egy cukrászbolt kirakata előtt és sovár szemekkel bámult a süteményekre. Meghatva szóltam ismerősömhöz:

— Nézd ezt a szegény fiúcskát, mily sóvárogva nézi a cukros süteményeket. Vegyünk neki egy darabot!

— Nem bánom... azaz, jobb lesz, ha megkérdezzük.

Odaléptünk hozzá s egy ezüst tizeskét mutatva neki, kérdém:

— Mondd, kis fiu, mi kell inkább: egy darab sütemény, vagy ez a tizeske?

A fiu egy pillanatig ragyogó szemekkel nézett a süteményekre, de épen csak egy pillanatig, aztán így szólt:

— Oh, köszönöm szépen, én kaptam reggelit... de mamámnak nem maradt

kenyer
pénzt.

É
megha
könybe
egy na
hozzá
is mam
igen b
megér

—

kiáltot

A

mellet

—

ilyen

tem m

jó fiu

É

amint

rek a

angya

—

K

—

egy r

Öten

tyúk.

egész

vörös

séges

ur b

fajta

vésbl

irigy

—

—

—

—

—

kenyere . . . inkább elvinném neki a pénzt.

És oly őszintén tekintett reám, oly meghatóan mondta egyszerű szavait, hogy könybe láadtak szemeim. Vettem neki egy nagy darab süteményt s aztán adtam hozzá nemcsak egy, hanem több tizeskét is mamája számára, mert azt láttam, hogy igen becsületes kis ember. Mit gondoltok, megérdemelte?

— Oh igen, meg! Derék jó fiucska! kiáltottuk mi mindnyájan.

A néni ekkor ismét megölelte a mellette ülő Andorkát és így szólt:

— És mert Andorkában is épen ilyen nemes, becsületes kis embert ismerem meg, róla is azt mondom, hogy derék, jó fiucska s megérdemli, hogy szeressük.

És Andorka ez éjjel oly jól aludt, amint csak az ilyen becsületes kis emberek aludhatnak, kiknek álmai fölött jó angyalok őrködnek.

KAKASVÁR TÖRTÉNETE.

— Mese. —

(Öt képpel.)

MELEG nyári idő volt, a nap izzóforrón sütött s a szárnyas jószág ott hátul a baromfi udvarban egy fa árnyékába huzódva pihengetett. Öten voltak együtt; egy kakas és négy tyúk. Kettő a tyukok közül híres volt az egész faluban, mert fejükön nem olyan vörös tarajt viseltek, mint a többi közönséges tyukok, hanem szép bőbitát s Kakas ur büszke is volt rá, hogy ilyen ritka fajta is van a familiájában, de annál kevésbbé szerették a többi tyukok, kik irigykedtek a bőbitásokra. Kakas ur

azonban, ki maga is délczeg és szép legény volt, jó rendet tudott tartani s nem tűrte, hogy veszekedés legyen a házban; szép szerivel vagy parancs-szóval mindig helyre tudta állítani a csendet.

Ott üldögéltek tehát szépen csöndesen és nagyon unatkoztak. Néha-néha kissé elszenderültek ugyan, de még messze volt az éjszaka, nem voltak álmosak; kapargálni, eledelt keresni sem volt kedvök, mert épen most laktak jól a közel csürben, hol buzát csépelte a gazda s megengedte, hogy az elszóródott szemet az apró jószág fölszedje; így tehát nem maradt más hátra, mint unatkozni.

— De ez szörnyen unalmas dolog így unatkozni! szólt az egyik bőbitás tyúk kényeskedve. Gondoljunk ki valamit.

— Az ám, felelt gunyosan egyik közönséges tyúk. Tudnál is te valamit kigondolni! Azt hiszed, hogy mert olyan cifra bubod van, több eszed van, mint más tyuknak?

A bőbitás már épen föl pattant és nem tudom, nem lett volna-e véres csata a dologból, ha Kakas ur, ki gondolatokba merülve (Lásd a képet a 252. lapon) szintén ott gubbaszkodott, komoly képpel föl nem emeli fellábát és így nem szól:

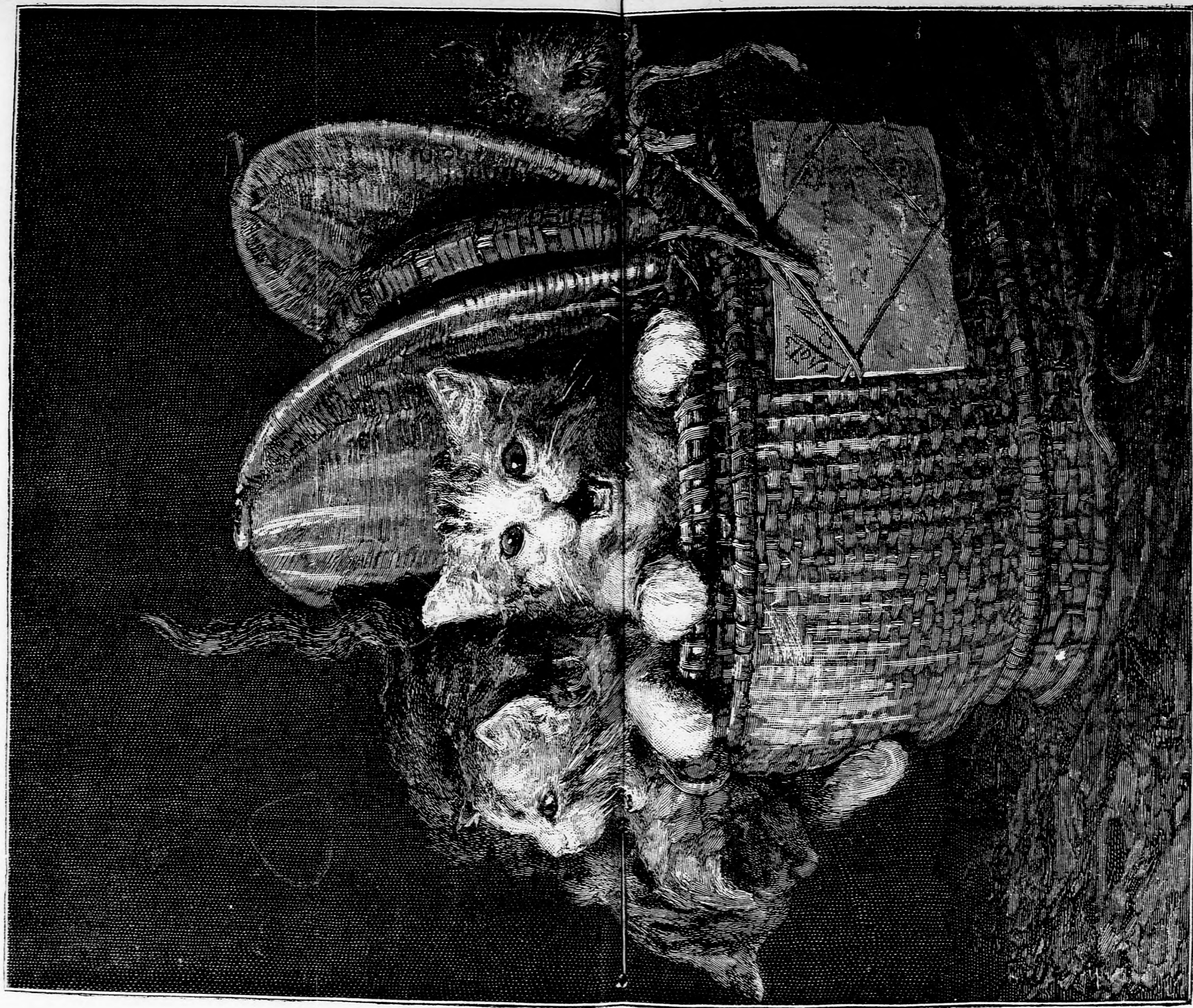
— No no, vászon nép, ne pöröljete! Inkább majd én mondom nektek egy szép történetet, — Kakasvár történetét.

— Jó lesz, nagyon jó lesz! Így már szent a béke.

Kakas ur egy perczig gondolkozott, aztán így szólt:

— Hol volt, hol nem volt, volt egyszer valahol és valamikor egy szép nagy

(Folytatása a 250. lapon.)

MACSKA-SOKADALOM. II. Cizca-kiüdemény. (Lásd a 255. lapon.)

(Folytatás a 247. laphoz.)

majorság és a majorságban nagy baromfi-udvar, melyben tömérdek tyuk, csirke, liba és kacsa élt boldogan. Történt azonban, hogy egy napon, épen mikor már minden tyuk és csirke elülni tért, a házi asszony a szakácsnéval a tyuk-ól előtt elhaladva, ilyeténképen beszélgettek:

— Holnap sok vendégünk lesz, gondoskodni kell jó sültről.

— Lesz elég. Néhány öregebb tyukot és kakast leölünk levesnek, öt vagy hat csirkét pedig megsütünk.

Ezzel tovább mentek, — de a tyuk-ólban rettentő sivás-rivás támadt, mert még nem aludtak s jól hallották, micsoda veszedelem készül reggelre. Egyikök sem volt biztos, nem kerül-e épen ő a kés alá s ezért nagy izgatottsággal tanakodtak, miképen meneküljenek a veszedelem elől.

Sokáig tanakodtak, de hiába, nem tudtak semmit kisütni s végre egy öreg kakas azt ajánlotta, kérjenek tanácsot Kuncsortól, az öreg házörző kutyától, ki mindig barátságos volt irányukban. A legöregebb három kakas rögtön el is ment tehát követségbe, elpanaszolta Kuncsornak a bajt és kérte, adjon most már jó tanácsot, mitevők legyenek.

— Itt csak egy módja van a menekülésnek, felelé a vén Kuncsor, szedjétek fel a sátorfátokat és vándoroljatok el innen messzire. Csakhogy persze nektek nincs ám bátorságotok.

— Bátorságunk? felelének a kakasok hetykén; ha csak bátorság kell, abban nincs hiba. De akármily bátrak vagyunk, nem bírjuk családunkat megvédelmezni holmi veszedelmes fenevadak ellen, melyek

utunkba akadhatnak. Persze, ha ilyen hatalmas vitéz volna a kísérőnk, mint te, akkor mindjárt utnak indulnánk.

Kuncsornak ezek a szavak szeget ütöttek a fejébe. Ő is megunta már, hogy nappal mindig lánczra legyen kötve s éjjel folyvást a házat őrizze. Rövid gondolkodás után tehát így szólt:

— Tudjátok mit? Én elmegyek veletek; de oly feltétel alatt, hogy gondoskodtak az eleségemről.

A kakasok megígérték, hogy Kuncsor mindennap annyi friss tojást kap, a mennyit csak kíván és így megkötötték az alkut. A tyukólban nagy lett az öröm, egyszerre neki bátorodtak mindnyájan és egyhangulag elhatározták, hogy kivándorolnak. Nem is kőstek sokáig, hanem fölkerekedtek és ovatosan, zaj nélkül kiosontak a szabadba. Egész éjjel vándoroltak, nappal pedig, hogy az emberek észre ne vegyék, elbujtak sűrű bozótos helyekre.

Két nap és két éjjel vándoroltak már s végre eljutottak egy nagy pusztaságba, hol messze földön nem láttak sem ember, sem állatot. A pusztta közepén pedig egy elhagyatott ódon házat találtak.

— Ez épen nekünk való hely volna, szólt Tarajos, a legvénebb kakas. Csak az a kérdés, nem lakik-e benne valaki.

Kuncsor vitézül bement a házba s megvizsgálta minden zugában. Azzal a jó hirrel tért vissza, hogy a ház egészen el van hagyva, bátran elfoglalhatják.

Nagy örömmel bevonultak a házba s elhatározták, hogy itt állandóan letelepednek s erős várat csinálnak a házból, hogy minden veszedelem elől biztosítva legyenek. A repedéseket teletömték föld-

del, körö
hordtak
nyitva a
mig az e
dolgozot
buzát g
részét a
legyen e
ház közé
kor szép
jük lett.

Bol
itt és na
nak, hog
szedelem
tetején f
nyire az
illettt ez
lassanké
gyon őri
kált ott
semmi v
jelentem
ajtónál
tozhatot
védelme

Eg
valami
tyuk ép
egyik sa
hallatsz

—
lepetve.
kis csir
csenek l
A
szott.

—
másik.

del, köröskörül kövekből magas töltést hordtak össze s csak egy ajtót hagytak nyitva a ki- és bejárásra. Azalatt pedig, míg az egyik rész ezen a nagy munkán dolgozott, a másik rész messze földre járt buzát gyűjteni a mezőkön. A buza egy részét a padlásra rakták, hogy télen át legyen eleségök, a másik részt pedig a ház közelében elvetették, úgy hogy tavaszkor szépen kikelt és gyönyörű buzaföldjük lett.

Boldogan és elégedetten éldegéltek itt és nagyon örvendettek a jó gondolatnak, hogy ide vándoroltak, hol semmi veszedelem sem fenyegeti őket. A kémény tetején folytonosan őr állott ugyan, többnyire az öreg Tarajos, kinek leginkább illett ez a csendes és nyugalmas állás; de lassanként Tarajos már bizony nem nagyon őrködött, hanem szépecskén szunyókált ott a magasban, mert soha sem látott semmi veszedelmet, amit be kellett volna jelentenie. Hasonlóképen Kuncsor, aki az ajtónál őrködött, naphosszat bátran ási-tozhatott, nem kellett a házat senki ellen védelmezni.

Egy napon azonban, épen tél elején, valami furcsa dolog történt. Két öreg tyuk épen a padláson volt ebédelni, midőn egyik sarokból sajátságos vékonyka hang hallatszott.

— Mi ez? szólt az egyik tyuk meglepetve. Ez épen olyan hang, mint valami kis csirkéé. Pedig tudtommal most nincsenek kicsinyeink.

A vékony czinczogás ismét hallatszott.

— Ez nem is csirke-sipogás, szólt a másik. Lássuk, mi ez?

Odalopóztak a sarokhoz és roppant veszedelmet fedeztek föl: két egérke ült ott. (Lásd a képet a 253. lapon.) Egérpapa épen a bajuszát törülgette, ami még nem volt nagy veszedelem; de az egérmama hatalmasan pofázott a jó buzakészletből s ez már komolyabb dolog volt.

— Ohó, atyafiak, szólt tyuk koma. ez itt a mi buzánk, magunknak is szükségünk van reá. A tél hosszú, nem a ti számotokra gyűjtöttük az eleséget. Takarodjatok innen!

Az egérkéek elszaladtak s egy hasadéokban csakhamar el is tűntek. A két tyuk elmondta a dolgot a többieknek; de aztán csakhamar elfelejtették, nem gondoltak rá többet.

Az egérmamának azonban nem sokára hét kicsi fiacskája született, a kicsinyek csakhamar felnőttek s rövid idő múlva a padlás minden zugából hangzott a czinczogás és ami még nagyobb baj volt, a buzakészlet szem látomást fogyott, úgy, hogy a ház lakói már méltán aggódtak, hogy nem lesz elég eleségük tavaszig.

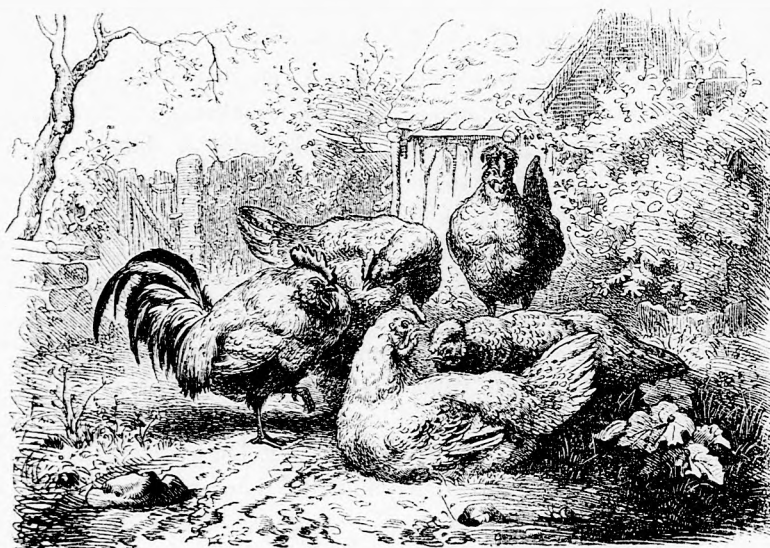
Ez már aztán nagy veszedelem volt s Kakasvár összes lakosai egybegyűltek nagy tanácskozásra, hogy mitevők legyenek. Nem határozhattak egyebet, mint hogy hadat izennek a buzapusztító ellenségnek. Rögtön meg is kezdték a háborút s a hol egy egérkét megpillantottak, rögtön rárohantak, agyoncsipték vagy Kuncsor agyonharapta. De az egereknek is volt ám eszük. Csakhamar belátták, hogy nappal nem tanácsos zsákmányolni. Egész nap elrejtőzve maradtak tehát s csak éjjel mentek enni, mikor a ház lakói már

aludtak s ha nem is aludtak volna, a sötétségben nem üldözhatték őket. A buza-készlet tehát csak fogyott tovább is és az aggódo háznép ismét tanácskozásra gyült össze, mikép segítsenek a bajon.

— Nincs más hátra, mint hogy valahonnan segítséget hívjunk, szölt Tarajos, a vén kakas. Három bölcs kakas induljon utnak és hozzon valahonnan segítséget.

A gyűlés elfogadta ez indítványt és a legbölcsebb három kakas azonnal megindult segítséget keresni. Egész nap járkáltak, de nem találtak senkit és semmit, a ki segíthetett volna rajtuk. Este egy sziklás vidéken megszálltak pihenni, szárnyuk alá dugták fejüket és aludtak.

Épen éjfél volt, midőn valami ijesztő szárnycsattogásra és kiáltozásra ébred-

KAKAS UR GONDOLATOKBA MERÜLVE. (Lásd a 247. lapon.)

tek föl s látták, amint egy nagy bagoly a szikla repedések között röpked és villogó szemekkel kiáltja:

— Huhu! Uhu! Éhes vagyok! Egeret, egeret!

A három kakas összenézett s egyikök hallkan sugá:

— Ez az, akire nekünk szükségünk van!

Rövid tanácskozás után neki báto-

rodtak s egyikök a bagoly felé közeledve mondá:

— Egeret kívánsz? Kaphatsz ameny-nyit csak kívánsz, ha velünk jössz.

— Kik vagytok ti?

Mi Kakasvár követei vagyunk s keresünk valakit, aki éléskamránkat megmentse az egerektől.

— Akkor jó helyen jártok! Veletek megyek, — induljunk!

Ott nagy agnak-é a vén Tarajos kemény reggel e

nek!

dék a ty

nincs ny

mindadd egérkéleledelért inkább titott.

a tyukolány, ma

Nél a dolog rint; las egerek, k

Otthon ezalatt Kakasvár lakesai nagy aggodalomban éltek s várták hoznak-é a kiküldött követek segítségét. A vén Tarajos ezuttal nem aludt ott fent a kémény tetején, hanem igazán őrködött s reggel egyszerre egész erejéből kiáltá:

— Kikeriki! Már jönnek, már jönnek!

— Hoznak-e magukkal valamit? kérdék a tyukok izgatottan.

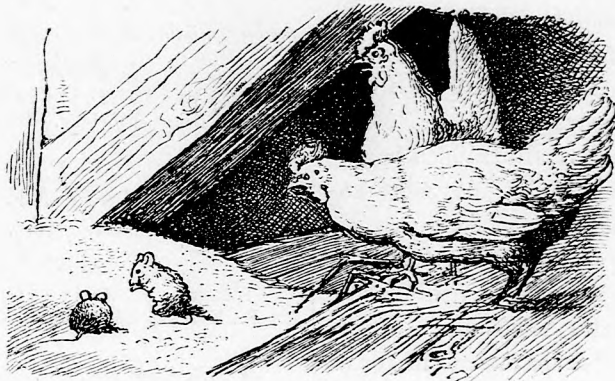
— Igenis, egy nagy madarat, akinek nincs nyaka.

A három kakas ezalatt épen megérkezett s nagy örömmel mutatta be a vendéget, a baglyot, kit minden oldalról nagy tiszttel fogadtak. De a bagoly nem sokat czeremóniázott, hanem mindjárt kérdé, hol vannak az egerek?

— A padlásan!

— No's hát, vezessetek oda!

Alig lépett be a bagoly, azonnal megkezdte a vadászatot s egy pillanat mulva már karmai közt volt egy szegény egerke, aztán egy második, harmadik s így tovább

... KÉT EGÉRKE ÜLT OTT! (Lásd a 247. lapon.)

mindaddig, míg csak jól nem lakott. Az egerkéek elbujtak, hogy majd éjjel jönnek eledelért, de a bagoly persze éjjel még inkább üldözte őket és tömérdeket elpusztított.

— Most már jól vagyunk, mondák a tyukok és kakasok; ez aztán derék legény, majd elbánik velök.

Néhány napig valóban szépen is ment a dolog Kakasvár lakosainak kedve szerint; lassanként azonban észrevették, az egerek, hogy üldözőjük nappal aludni sze-

ret s főleg délben, mikor a nap besüt a padláslyukon, éppenséggel nem is lát. Ezután tehát éjjel nem bujtak elő rejtekeikből, hanem mindig délben jöttek ki s s annyi élelmet kapartak fészkeikbe, hogy másnapig beérhették vele. A bagoly többé még csak nem is látott egeret.

— Éhes vagyok! Egeret! egeret kiáltozó a bagoly egy éjjel ismét, — de hiába, mert egeret többé nem foghatott; s hasztalan röpkedett körül; éhsége pedig mindinkább növekedett.

Most már beérte volna akármivel, csak enni való legyen. Addig addig röpkedett, míg végre ráakadt egy nagy rakás tojásra, melyet a tyukok ide félretettek, hogy majd annak idején kiköltsek. A bagoly feltört egy tojást és kiitta, — s ez pompásan izlett neki, sokkal jobban, mint a legkövérebb egér. Ettől fogva oda se nézett többé az egereknek, hanem csak tojást keresett; fölkutatta az egész házat s a hol egyet talált, rögtön felfalta. A tyukoknak ez persze nem tetszett s panaszt tettek a kakasoknál, a kakasok pedig oda mentek a bagolyhoz és kijelentették neki, hogy ha nem pusztítja az egereket, hát tessék kitakarodni a házból, mert a tojások nem az ő számára valók.

— Tojást ide! rivallt rájok a bagoly villogó szemekkel. Tojást ide, mert különben kikaparom a szemeteket.

És a bagoly olyan fenyegető mozdulatot tett, hogy a kakasok ijedtökben a kéményen keresztül menekültek a szabadba s alig mertek hazatérni. Mikor az ajtóhoz értek, ott látták hiven örködni Kuncsort, ki azt kérde:

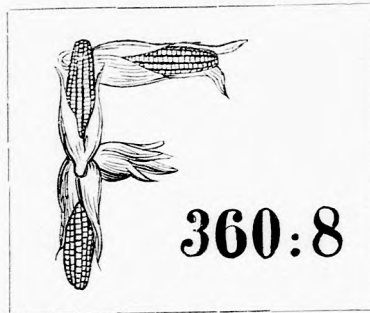
— Nos, barátim, van-e még egér?

— Oh, kedves Kuncsor barátom, felelt az egyik Kakas ur, nagy a baj, igen nagy! Az a csuf szörnyeteg nem akar ám többé egeret enni, hanem a tojásokat pusztítja s fenyeget, hogy mindjájunkot megöl, ha nem kap tojást.

— Micsoda? Ejnye te vakmerő füles bagoly, no megállj! Ne féljete semmit, barátim, majd kiadom én neki mindjárt az utat!

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 13-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ábránd.“

Helyesen fejtették meg: Lövinger B., Nagy Flóricza, Molnár Józsi, Farkas Dezső.

A »KIS LAP« XV. köt. 13-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Igen.“

Helyesen fejtették meg: Lövinger B., Kerekes Béla, Molnár Józsi.

A »Kis Lap« XV. köt. 12-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Molnár Józsi, Piller Miklós.

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Hainrikffy Örzsi egy csomag tépést.

Továbbá a miskolci árvizkárosultak javára beküldött:

Biró Vincze 1 frtot.

A nemes szivből eredt adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a derék kis adakozóknak!

FORGÓ BÁCSI.

MACSKA-SOKADALOM.

I. Vadász-czicza.

(Képpel a czimlapon.)

EJNYE, kedves Forgó bácsi,
De sok macskált rajzoltatott!
Össze is kék tán számlálni —
Kihoznék legalább hatot!«
Igazad van, kedves Málesi —
Jól tartom most a »Kis Lap«-ot.
Három művész hozta ide:
Ki is adom egyszerűbe.

Czirnos kandur a legelső;
Kicsike még, de már karmos.
Foga is van, éles metsző,
Járása is alattomos.
Szarvas bogárkára leső
Bükkfa ága alkalmas.
Karmos lába te feléd jár —
Eszeden járj, szarvas bogár!

II. Czicza-küldemény.

— Levél. —

(Képpel a 248—249. lapokon.)

KEDVES Ilkám, — hogy a minapában
Nálunk jártál Füzesér-Aljában,
S a tornáczon játszogatni láttad
Hat kölykével az öreg cziczámat,
Ott magamban — míg az öreg kint járt —
Föl is tettem melegében mindjárt:
Hogy amint majd nagyobbcskák lesznek
S huskát is — mint nagyobb macskák — esznek:
Felét majd vasuton küldöm néked,
Teljék bennük nagy gyönyörűség!
Dictum-factum (mint pap bácsi mondja)
Ugy is tettem, mint ki volt gondolva.
Nesze fogjad-fogadjad küldésem.
És — hogy a vasutról le ne késsem,
Hol e furcsa csomagot adom fel,
Hogy már nálad legyen holnap reggel —
Még csak annyit, hogy nagyon figyelve
Szoktasd őket a hus-eledelre.
És most Ilkám, Isten Isten véled!
Köszöntesd Paulát! Csókol hű

ADÉLED.

III. Cziczák lesben.

(Képpel a 256. lapon.)

CsITT, csitt!
Mi van itt?
Hallgatózzunk egy kicsit! . . .
Ott egy lyuk.
Ugy látjuk
Hogy oda csak lábunk fér be . . .
Ki lakik ott? Egy egerke!
Miczulám, kedvesem
Kis cziczám, csendesesen!
Senkit se eressz be!
Ugy; most álljunk lesbe.
Csitt, csitt . . . hason csuszva,
A karmunkat összehuzva
Mindközelebb lopózkodjunk,
Illik már egeret fognunk!
Egy, kettő . . . csitt, mi ez? . . .
Ott neszez.
Jól vigyázz hát —
Most dugja ki piczi orrát.
Ha azt mondom: happ!
Meg ne hökkenj,
Nagyot szökkenj
És gyorsan utána kapj!
Pszt, pszt! Kint van már a
Szaglálógató orrocskája.
Igy ni . . .
Happ no happ! . . .
.
Miczuska utána kap . . .
Az az hogy utána kapna —
Mert a ravasz kis egér
Ki ésszel többet felér
Mint egy tanulatlan macska —
A fejét gyorsan bekapta.
S a vén czirnos és Miczuska
Haragosan hegedülnek,
Röstelkednek — és ki tudja?
Tán még most is ottan ülnek.

MACSKA-SOKADALOM. III. Cizczik lesben. (Lásd a 255. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.